

XVIII

Кардашевъ на полето.

Кардашевъ имаше нужда да дъхне чистъ въздухъ.

Подиръ тежката задуха въ черквата и негодованието което го душеше, той усѣти, че му става шеметъ и го боли главата.

Мина прѣзъ Алабинска улица и излѣзе на край София.

Прѣдъ него се мѣрна широкото волно поле, и Люлинъ-Планина, и Витоша, съ побѣлѣла вече отъ новий снѣгъ чука. Гледката бѣше прѣлестна възъ тие чудни планини, съ тѣхнитѣ хармонически, смѣло теглени силуети въ небосклона сини.

Тука гърдитѣ му поимахъ съ жажда и наслаждение.

Той изгуби желанието веднага да търси прѣдмѣтъ за вдъхновение въ шумѣтъ на столицата.

Той се отказа отъ намѣрението си и рѣши, че е безполезно да се скита и тласка повече изъ върволякѣтъ въ централнитѣ улици.

Каква полза?

Навредъ — или пошлость, или материализмъ.

На сѣка стѣпка — разочарование.

Той си спомни за философа Диогена, който посрѣдъ пладнѣ търсеше „человѣкъ“ въ атинскитѣ улици.

При все това, Атина бѣше произвела Темистокловци, Перикловци и други...

А. София? Духѣтъ на Каишовци, Конковци, Панчорковци течеше изъ нейната атмосфера!

Той тръгна покрай Княжевското шосе, подъ клонитѣ на зажълтѣлитѣ вече акации, що се редяхъ на длъжъ.

Една меланхолия и тъга, пълна съ сладость, лѣжеше възъ пустото, голо поле отпрѣдъ. Далечно задъ долината